

Arrest

nr. 220 730 van 3 mei 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VANDENBERGHE
Bloemendalestraat 147
8730 BEERNEM

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 februari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS *loco* advocaat C. VANDENBERGHE in opvolging van advocaat F. LANDUYT en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 20 december 2015 België is binnengekomen, diende op 28 december 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 23 februari 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 23 februari 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 28/12/2015

Overdracht CGVS: 14/01/2016

U werd een eerste keer gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 17 november 2017 van 09.00 uur tot 13.00 uur, bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is. Uw advocaat, meester Van Steenhuyse Saskia (loco van meester Landuyt Freddy) was aanwezig van 9.10 uur tot het einde van het gehoor. U werd een tweede keer gehoord op het CGVS op 30 januari 2018 van 09.10 uur tot 11.34 uur, bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is. Uw advocaat, meester Van Steenhuyse Saskia (loco van meester Landuyt Freddy) was aanwezig gedurende het hele gehoor.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en tadjiek te zijn. U bent geboren in Zarghund Sharh, gelegen in het district Mohammad Agha van de provincie Logar. U groeide er op en liep er school. De laatste vier jaar van uw schoolcarrière ging u naar school in Kabul en woonde u in Kabul bij uw oom van vaderszijde N. U was toen ongeveer 15 of 16 jaar oud. Uw oom N. was kleermaker. Uw vader overleed ongeveer vijf jaar geleden door een auto-ongeluk. Nadat u uw school afmaakte, ging u aan de slag als kleermaker bij uw oom N. voor ongeveer anderhalf jaar. Vervolgens belandde u via een vriend van uw oom bij het bedrijf Markon Solutions, waar u werkte als kok en schoonmaker vanaf 2012. Ongeveer zes à zeven maanden voor u Afghanistan verliet, kwam u te weten dat de taliban op de hoogte was dat u voor Markon Solutions werkte, doordat de imam van de moskee dit besprak met uw broer H. Twee à drie weken na de eerste keer dat uw broer dit vernam van de imam, werd zijn winkel in Zarghund Sharh in brand gestoken. Hierop stopte u met werken voor Markon Solutions, eind 2014. U werkte vervolgens bij een drukkerij. Ongeveer zes à zeven maanden nadat ze de winkel van uw broer in brand staken, stuurden ze een dreigbrief naar uw broer. Uw broer ging met deze brief naar de imam en maakte hem duidelijk dat u niet meer in dit bedrijf werkte, maar hij werd niet geloofd. Ongeveer een maand later werd er nog een dreigbrief naar uw broer gestuurd en 10 à 15 dagen na de tweede dreigbrief kreeg hij een derde dreigbrief. Er werd besloten dat de situatie te gevaarlijk was en dat u Afghanistan moest verlaten. U verliet Afghanistan in de zesde maand van 1394 Afghaanse Kalender (AK), 23 augustus 2015 – 21 september 2015 Gregoriaanse Kalender (GK).

In het kader van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: een appreciatiecertificaat (origineel), drie loonbrieven (origineel), een badge (origineel), drie dreigbrieven (origineel), een taskara (origineel) en een vertaling van uw taskara (origineel).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft. U heeft evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aangetoond.

Uw vrees vloeit voort uit de stelling dat u bedreigd werd door de taliban omwille van uw werk bij Markon Solutions. Uw verklaringen over deze bedreigingen zijn echter zijn dermate ongeloofwaardig en tegenstrijdig dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

Het is hoogst opmerkelijk dat u tot op de dag van uw eerste gehoor op het CGVS niet weet wie u precies bedreigde en dus wie u ertoe deed besluiten dat u uit angst voor uw veiligheid uw land van herkomst diende te ontvluchten. U zegt dat u niet weet van wie de bedreigingen afkomstig waren en dat u enkel van uw broer hoorde dat de bedreigingen van de taliban kwamen (CGVS 1, dd. 17 november 2017, p. 25). Van wie van de taliban deze dreigingen uitgingen, weet u echter niet (CGVS 1, p. 25). Dat u zich ook op dit vlak niet inspande om meer informatie te vergaren, is uiterst vreemd. Het is des te opmerkelijker in het licht dat uw dreigbrieven ondertekend zijn, waarvan een duidelijk door Mullah M.S.A. (CGVS 2, dd. 30/01/2018, p. 9). Gevraagd of de eerste dreigbrief door iemand ondertekend is, meent u dat u dat niet zo exact gemerkt heeft (CGVS 2, p. 9). Ermee geconfronteerd dat de handtekening van Mullah M.S.A. op de brief staat, zegt u dat u dat niet weet (CGVS 2, p. 9). U weet ook niets te melden over deze persoon, noch heeft u geprobeerd enige informatie over deze persoon te weten te komen. (CGVS 2, p. 9). Van iemand die zijn land is ontvlucht omwille van bedreigingen mag worden verwacht dat hij zijn bedreigers kent of er alles aan heeft gedaan om de identiteit van zijn belagers te weten te komen, om de concrete bedreiging en de oplossingen ervan perfect te kunnen inschatten. Dat u niet concreet kunt benoemen van wie de bedreiging afkomstig was, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen ten zeerste. Bovendien is het ook eigenaardig dat u niet

op de hoogte bent of er nog andere personen door de taliban bedreigd werden in Zarghund Sharh (CGVS 1, p. 26). Ook hierover geeft u aan dat er niet naar te hebben gevraagd (CGVS 1, p. 26). Tekenend is ook dat u over de taliban in het algemeen in uw regio amper kennis heeft. U meent dat Qari Burhan en Qari Ashraf gekende talibancommandanten zijn in Mohammad Agha (CGVS 1, p. 22). Gevraagd om wat meer te vertellen over Qari Ashraf, zegt u dat hij een talibancommandant is en dat iedereen hem kent (CGVS 2, p. 4). Gepeild naar van waar hij komt, zegt u dat u het niet weet (CGVS 2, p. 4). De kans gegeven om te vertellen wat Ashraf doet, zegt u dat u geen exacte informatie heeft en dat u enkel weet dat hij commandant is (CGVS 2, p. 4). Gevraagd naar wat de mensen zeiden over Ashraf, zegt u dat mensen niets durfden zeggen en dat u nooit hoorde dat iemand over hem sprak (CGVS 2, p. 4). Ook wat Qari Borhan betreft, ontstijgt uw kennis de vaagheid niet. U zegt dat hij een commandant van de taliban is (CGVS 1, p. 20). Gevraagd wat u meer over hem weet, slaagt u er niet in om bijkomende informatie aan te reiken (CGVS 1, p. 20). Gepeild naar wat Qari Borhan doet, meent u dat hij een van de beroemde talibancommandanten is en dat iedereen in Zarghund Sharh hem kent (CGVS 1, p. 20). Dat u slechts matig op de hoogte bent over de handel en wandel van deze twee commandanten die u nochtans zelf aanhaalde, doet wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw bedreiging in Mohammad Agha.

Naast uw onwetendheid over de afzender(s) van de dreigbrieven springt eveneens uw onwetendheid over de inhoud van de tweede en derde dreigbrief in het oog. Meer dan wat uiterst algemene en vage verklaringen kunt u niet afleggen wanneer naar de exacte inhoud wordt gevraagd.

Gevraagd naar de inhoud van de tweede dreigbrief, meent u dat u niet precies weet wat er in de tweede dreigbrief staat maar dat u enkel op de hoogte bent over wat uw oom van vaderszijde vertelde over de drie brieven (CGVS 2, p. 9). Nogmaals gevraagd wat er instaat, zegt u het niet te weten (CGVS 2, p. 10). Vreemd, aangezien u aanhaalt dat uw broer u verwittigde over deze dreigbrief toen hij die kreeg (CGVS 2, p. 10) en u geschoold bent (CGVS 1, p. 7). Gevraagd of u naar de inhoud van de tweede dreigbrief vroeg aan uw broer, legt u bovendien ook eigenaardige verklaringen af. Eerst meent u dat u het hem vroeg, maar dat hij enkel zei dat de brief van de taliban was (CGVS 2, p. 11). Om verduidelijking gevraagd, voegt u daaraan toe dat uw broer zei dat hij de brief van de imam kreeg en dat hij van de taliban is en dat hij dus niet zo veel vertelde (CGVS 2, p. 11). Wederom gevraagd of u naar de inhoud van de brief vroeg, ontwijkt u de vraag en zegt u dat uw broer u zei zich geen zorgen te maken en naar uw oom van vaderszijde te gaan (CGVS 2, p. 11). Nog eens gevraagd of u aan uw broer vroeg om u de volledige inhoud van de brief te vertellen, zegt u uiteindelijk van wel en meent u dat uw broer niet goed Pashtu kan lezen (CGVS 2, p. 11). Gevraagd of uw broer dan niet vroeg aan iemand om de brief voor hem voor te lezen, zegt u dat de buurman de brief aan uw broer heeft voorgelezen, maar dat u niet weet hoe hij het aan hem verteld heeft (CGVS 2, p. 11). Het is vreemd dat uw broer, hoewel hij deze brief aan zich liet voorlezen, u slechts zeer beknopte informatie zou geven over de brief, hoewel u vroeg naar de inhoud van de brief (CGVS 2, p. 11). Overigens heeft u de originele dreigbrief bij het CGVS voorgelegd en had u dus nog afdoende tijd om zich te vergewissen van de precieze inhoud ervan. Het is dat ook frappant dat u over de inhoud van de brief zegt dat u het 'niet zo exact weet' wanneer u tot tweemaal toe de kans geboden krijgt om erover te vertellen (CGVS 2, p. 9; CGVS 2, p. 10). Gevraagd of de tweede dreigbrief ondertekend is, meent u dat u dat niet heeft opgemerkt (CGVS 2, p. 11). Nochtans is ook deze brief ondertekend (CGVS 2, p. 11). Ermee geconfronteerd dat in deze tweede brief staat dat u propaganda tegen hun beweging gedaan zou hebben, meent u dat ze dachten dat u spion was (CGVS 2, p. 10). Het is merkwaardig dat u niet spontaan vermeldde dat u in deze tweede brief ook van propaganda tegen de beweging van de taliban beschuldigd werd.

Ook uw kennis over de inhoud van de derde dreigbrief is bedroevend (CGVS 2, p. 11). Gevraagd om zo volledig mogelijk de inhoud van de derde dreigbrief te vertellen, zegt u dat u de brief niet gelezen heeft en dat u geen pashtou kan lezen (CGVS 2, p. 11). Dat u oppert dat u geen Pashtou kan lezen is ietwat verwonderlijk gezien u tot de twaalfde graad naar school ging in Afghanistan. Bovendien informeerde uw oom u over de inhoud van de dreigbrieven nadat hij die door zijn buurman had laten vertalen (CGVS 2, p. 11). Er mag dan ook verwacht worden dat u de inhoud nog zou weten. Tot slot is het niet kunnen lezen van Pashtou geen excuus om de inhoud van de derde dreigbrief niet te kennen, gezien u eens in veiligheid in België ruimschoots de tijd had om deze brief door iemand te laten voorlezen en vertalen (CGVS 2, p. 11). In de derde brief wordt niet alleen u, maar ook uw familie met de dood bedreigd (stuk 6 + vertaling). In dat opzicht dient vastgesteld te worden dat het eigenaardig is dat uw moeder en broer nog steeds in Zarghund Sharh wonen (CGVS 1, pp. 10, 11). Zeker gezien de taliban al eerder duidelijk maakten dat ze het meenden door de winkel van uw broer in brand te steken (CGVS 1, p. 12). Bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ dd. 28 december 2015 zei u zelfs nog spontaan dat het leven van uw broer ook in gevaar was (vragenlijst CGVS, dd. 28 december 2015, p. 2).

Ermee geconfronteerd dat het eigenaardig is dat uw broer in Zarghund Sharh blijft wonen, meent u dat ze van uw broer ook zouden denken dat hij betrokken was als hij Zarghund Sharh zou verlaten en geeft aan dat ze u zochten (CGVS 2, p. 12). Deze uitleg is niet ernstig. Het is merkwaardig dat uw familie, die in een dreigbrief zwart op wit met de dood bedreigd wordt, gewoon op dezelfde locatie blijft wonen. Uw povere kennis over de dreigbrieven die u voorlegt, doet ten zeerste afbreuk aan de door uw beweerde problemen.

Daarenboven is het eveneens vreemd dat u meent dat de tweede brief ongeveer een maand na de eerste kreeg (CGVS 1, pp. 25; CGVS 2, p. 10), hoewel uit de data op de twee brieven blijkt dat deze dateren van de 19e van de 10e maand Islamitische Kalender (IK) (2 augustus 2015 Gregoriaanse Kalender (GK)) en de 2e van de 11e maand 1436 IK (17 augustus 2015 GK). Ermee geconfronteerd dat de data op de twee eerste dreigbrieven slechts 15 dagen uit elkaar liggen en niet een maand, meent u dat u het niet zo exact weet en dat de u de data niet kent omdat het andere data zijn (CGVS 2, p. 12). Dat op de brieven een andere kalender gebruikt wordt dan degene die u gebruikt, kan geen verklaring bieden voor het feit dat u meent dat er een maand tussen de brieven zat, hoewel uit de data op de brieven blijkt dat dit slechts 15 dagen was. Verwacht kan worden dat iemand die daadwerkelijk bedreigd werd deze dreiging correct in de tijd kan situeren, zeker gezien u geschoold bent.

Ook werden tegenstrijdigheden vastgesteld tussen de verklaringen die u aflegde bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ en uw verklaringen bij de gehoren op het CGVS. Hoewel u bij het invullen van de vragenlijst aangaf dat u twee keer schriftelijk bedreigd werd (vragenlijst CGVS, p. 1), maakte u bij het CGVS gewag van drie dreigbrieven, die u ook neerlegt ter staving (CGVS 1, p. 11-12, 25; CGVS 2, p. 8). Hiermee geconfronteerd, ontkent u uw eerdere verklaringen en zegt u dat u toen ook zei dat het drie keer was (CGVS 1, p. 26). Het louter ontkennen van uw vorige verklaringen neemt de eerder genoemde tegenstrijdigheid niet weg. In de vragenlijst zei u ook dat u een maand voor uw vertrek bedreigd werd (vragenlijst CGVS, p. 2). Ook dit is niet conform uw verklaringen op het CGVS waaruit blijkt dat uw problemen reeds eerder begonnen. Bij het CGVS geeft u immers aan dat u voor het eerst aangemaand werd om met uw job te stoppen via de imam (CGVS 1, p. 24), een zes à zevental maanden voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS 1, p. 24). Ermee geconfronteerd dat u eerder verklaarde dat u een maand voor uw vertrek bedreigd werd en dat nu blijkt dat de bedreigingen reeds eerder begonnen, zegt u dat u hetzelfde verklaarde (CGVS 1, p. 26). Ook hier geldt dat het ontkennen van eerdere verklaringen de tegenstrijdigheid niet wegneemt. Wat de vragenlijst betreft, dient opgemerkt te worden dat u bij het begin van het gehoor op het CGVS aangaf dat u vond dat de vertaler die u daarbij bijstond niet goed Dari sprak (CGVS 1, p. 3). Nochtans werd de vragenlijst u voorgelezen in het Dari en door u als goedgekeurd ondertekend (vragenlijst CGVS, p. 3). Gevraagd bij aanvang van uw eerste gehoor of u zaken wenste aan te passen aan uw verklaringen die u had afgelegd bij de DVZ, gaf u aan dat u een wijziging wilde aanbrengen over de reisweg (CGVS 1, p. 3). U zei verder niets te willen aanpassen (CGVS 1, p. 3). Gevraagd of u na het interview nakeek of alles correct was, zegt u van niet (CGVS 1, p. 3). Gepeild naar de reden waarom u dit niet nakeek, meent u dat er niemand in het centrum was die de Nederlandse tekst voor u kon vertalen (CGVS 1, p. 4). Het is weinig serieus dat u sinds het invullen van de vragenlijst op 23 december 2015 en het eerste gehoor bij het CGVS op 17 november 2017 deze tekst niet zou kunnen laten vertalen om deze na te kijken, indien u daadwerkelijk twijfels had bij de vertaler. Er mag dan ook verwacht worden dat u dan ook geen tegenstrijdige verklaringen meer zou afleggen.

Tot slot kunnen er vraagtekens worden geplaatst bij de algemene geloofwaardigheid van de door u geschetste asielmotieven. Zo is het eigenaardig dat u, die eten maakte en schoonmaakte voor Markon Solutions, wel problemen kreeg met de taliban, maar dat de andere werknemers en uw baas geen problemen hebben. Gevraagd of andere mensen bij Markon Solutions ook problemen hadden met de taliban zegt u namelijk dat dit niet het geval was (CGVS 1, p. 26; CGVS 2, p.6). U geeft aan dat u zelfs niet weet waarom iemand die eten maakt en schoonmaakt wel problemen krijgt en de andere medewerkers en baas niet (CGVS 2, p. 6). Indien de taliban u effectief zouden verdenken van spionage omdat u kookte en kuiste voor Markon Solutions, mag het verwondering heten dat ze de andere, in hiërarchie hoger aangeschreven, medewerkers niet zouden viseren. Ook de reactie van uw baas op uw problemen is weinig geloofwaardig. U meent dat u aan uw baas vertelde over uw problemen en dat hij dacht dat u loog (CGVS 2, p. 6). U stelt dat hij zei dat hij iemand anders kon vinden als u niet meer met hen wilde werken (CGVS 2, p. 6). In de Afgaanse context, waar de dreiging door de taliban deel uitmaakt van de dagelijkse realiteit, is het ongeloof van uw baas over uw problemen weinig aannemelijk. Ook hier mag verwacht worden dat hij een bedreiging van een van zijn medewerkers

serieus zou nemen, om een zo goed mogelijke risicoschatting te kunnen maken voor zijn overige personeelsleden.

Gezien het door u beschreven probleem niet geloofwaardig was om voorgaande redenen, kan dus geconcludeerd worden dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft. U heeft evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld de artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aangetoond.

De door u neergelegde documenten kunnen voorgaande vaststellingen niet wijzigen. Documenten ter ondersteuning van een asielaanvraag kunnen enkel als bewijs worden aanvaard, indien ze dienen ter ondersteuning van waarschijnlijke en coherente verklaringen. Uw taskara en de vertaling van uw taskara ondersteunen de verklaringen over uw identiteit, maar hebben verder geen betrekking op de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. De dreigbrieven werden eerder reeds aangehaald om inconsistenties aan te tonen. Bovendien blijkt uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt dat Afghaanse documenten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en hebben Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. Het appreciatiecertificaat, de drie loonbrieven en de badge die u voorlegt ondersteunen dat u bij Markon Solutions werkte, maar hebben geen betrekking op de aannemelijkheid van uw beweerde problemen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Uit uw verklaringen blijkt dat in uw geval de terugkeer naar Kabul aan de orde is. U geeft immers aan dat u sinds uw vijftien/zestien jaar in Kabul woonde. U liep er de vier laatste jaren van het middelbaar onderwijs school (CGVS 1, p. 7), waarna u ongeveer anderhalf jaar als kleermaker werkte bij uw oom van vaderszijde N. (CGVS 1, p. 9), waarna u 2 jaar bij Markon Solutions in Kabul werkte en vervolgens bij een drukkerij. In Kabul woonde u steeds samen met uw oom van vaderszijde N. in Shah Shahid (CGVS 2, p. 3). U stelt dat u in de periode dat u bij Markons solutions werkte slechts om de twee à drie weken een nacht in Zaghund Sharh doorbracht (CGVS 1, p. 17). U geeft ook aan dat u stemde in Kabul bij de verkiezingen (CGVS 1, p. 22). Al deze factoren dragen ertoe bij dat uw terugkeer ten opzichte van Kabul beoordeeld dient te worden en niet ten opzichte van Zarghund Sharh.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de

beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden.

UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert twee middelen aan.

- In een eerste middel voert hij een schending aan van de volgende bepalingen:

"artikelen 48/3 en 57/6 van de Vreemdelingenwet en schending van het internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij Wet van 26 juni 1953, alsook het beginsel van behoorlijk bestuur."

Na een korte theoretische toelichting over de motiveringsplicht en de bewijslast, meent verzoeker dat hij doorheen zijn verklaringen een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade door de taliban omwille van zijn werk bij Markon Solutions aannemelijk heeft gemaakt. Verzoeker meent dan ook dat de commissaris-generaal ten onrechte van oordeel is dat zijn verklaringen hierover ongeloofwaardig zijn en gaat in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing:

(1) Verzoeker meent dat het "*niet verwonderlijk*" is dat hij niet weet door wie hij precies bedreigd werd en Afghanistan diende de ontvluchten. Hij hoorde enkel van zijn broer dat de bedreigingen van de taliban kwamen, maar weet niet concreet van wie (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 7, p. 25). Verzoeker acht dit echter normaal omdat de eerste dreigbrief in het Pashtou werd opgesteld terwijl hij enkel Dari spreekt, waardoor hij niet had opgemerkt dat de brief ondertekend was door mullah M.S.A.. Bovendien heeft hij niet gepoogd om enige informatie te verkrijgen over deze persoon, gezien men hem vertelde dat dit "*gevaarlijke personen*" waren (Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 4, p. 9).

(2) Verzoeker herhaalt verder zijn verklaringen over de taliban en zijn regio en bevestigt dat hij hier niet meer over weet, "*omdat hij zich daarvan afzijdig houdt*".

(3) Wat verzoekers onwetendheid over de inhoud van de tweede en derde dreigbrief betreft, benadrukt verzoeker dat hij deze brieven niet kon lezen omdat zij in het Pashtou zijn opgesteld. Hij kon hier enkel informatie over ontvangen via zijn familie en herhaalt in zijn verzoekschrift zijn verklaringen hierover. Hij benadrukt verder zijn verklaringen dat hij niet had opgemerkt dat de tweede dreigbrief ondertekend is. Hij wijst er verder op dat hij, bij confrontatie met de inhoud van de tweede dreigbrief waarin hij beschuldigd werd van propaganda tegen de taliban, verklaard heeft dat zij dachten dat hij een spion was (*Ibid.*, p. 10).

(4) Verzoeker herhaalt verder zijn verklaringen dat hij de inhoud van de derde dreigbrief niet kent omdat hij geen Pashtou kan lezen (*Ibid.*, p. 11). Hij benadrukt dat hij slechts in beperkte mate les Pashtou kreeg op school en enkel religieuze begrippen leerde.

(5) Verzoeker benadrukt verder dat uit de inhoud van de derde dreigbrief blijkt dat zijn familie ook met de dood wordt bedreigd. Hij voert aan dat de motivering in de bestreden beslissing dat zijn broer en moeder nog steeds in Zarghund Shahr wonen, fout is. Zijn moeder woont thans immers in Kabul en hij heeft geen contact meer met zijn broer en weet dus ook niet waar deze zich bevond. Hij stelt dat zijn moeder begon te huilen aan de telefoon toen hij vroeg naar zijn broer. Verder benadrukt hij bij aanvang van de procedure spontaan dat het leven van zijn broer ook in gevaar is (CGVS-vragenlijst, stuk 18, p. 2).

(6) Verzoeker meent verder dat het "*niet vreemd*" is dat hij dacht dat de tweede dreigbrief een maand na de eerste toekwam, en herhaalt zijn verklaringen dat hij het niet exact weet en dat hij de data niet kent. Hij verklaart zijn onwetendheid door de vaststelling dat hij een andere kalender gebruikt dan de kalender die op de dreigbrieven werd gebruikt.

(7) Verzoeker merkt verder op dat hij bij aanvang van de procedure verklaarde dat "*Hij een maand voor zijn vertrek bedreigd concreet werd*" (*Ibid.*, p. 2), hetgeen volgens hem consistent is met zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud waaruit blijkt dat zijn problemen reeds eerder waren

begonnen, zijnde toen hij werd aangemaand door de imam om met zijn werk te stoppen zes à zeven maand voor zijn vertrek uit Afghanistan (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 7, p. 24).

(8) Verzoeker meent verder dat er geen *“vraagtekens [moeten] worden geplaatst”* bij de algemene geloofwaardigheid van zijn asielmotieven. Hij licht toe dat: *“Het is niet eigenaardig dat hij, die eten maakte en schoonmaakte voor Markon Solutions, wel problemen kreeg met de taliban, maar of de andere werknemers en zijn baas problemen hebben weet hij niet.*

Hij geeft aan dat hij zelfs niet weet waarom iemand die eten maakt en schoonmaakt wel problemen krijgt en de andere medewerkers en baas mogelijks niet (CGVS 2, p. 6).

Misschien kunnen zij hun job verbergen en kon hij dit niet omdat hij het had verteld aan zijn buurjongentje. Andere mensen uit zijn dorp problemen hadden met de taliban, zijn er niet meer...”

- In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

“artikelen 48/4 en 57/6 van de Vreemdelingenwet en schending van het internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij Wet van 26 juni 1953, alsook het beginsel van behoorlijk bestuur.”

Verzoeker meent dat de commissaris-generaal ten onrechte oordeelt dat hem niet de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. Hij citeert uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 6 augustus 2013 en meent dat hieruit blijkt dat er een algemeen probleem is in Afghanistan dat recht geeft op subsidiaire bescherming.

Verzoeker meent bovendien dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn profiel en zijn persoonlijke situatie bij de beoordeling of verzoeker een reëel risico loopt op ernstige schade, waardoor hij gevaar loopt. Hij citeert andermaal uit de UNHCR *“Eligibility guidelines”* van 6 augustus 2013 inzake het risicoprofiel van personen die geassocieerd worden met de overheid en meent dat hij beantwoordt aan dit profiel. Hij herhaalt zijn verklaringen over de vervolgsfeiten.

2.1.2. In een aanvullende nota van 11 februari 2019 brengt de commissaris-generaal volgende documenten ter kennis:

- UNHCR's *“Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan”* van 30 augustus 2018;
- COI Focus *“Afghanistan Security Situation in Kabul City”* van Cedoca van 24 april 2018;
- EASO-rapport *“Afghanistan Security Situation Update”* van mei 2018;
- EASO-rapport *“Country Guidance Afghanistan”* van juni 2018.

2.1.3. In een aanvullende nota voegt verzoeker volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- een attest van zijn werkgever Markon solutions (stuk 1);
- RvV 4 mei 2018, nr. 203 524 (stuk 2);
- een psychologisch attest van CARDA van 4 juli 2018 (stuk 3).

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een theoretische uiteenzetting (over de motiveringsplicht en de bewijslast) laat niet toe om vast te stellen dat verzoeker een nood heeft aan internationale bescherming.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn relaas aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift in wezen beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen en het minimaliseren en in twijfel trekken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hiermee slaagt hij er echter niet in om de omstandige en pertinente motivering in de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij stelt dat het “*niet verwonderlijk*” is dat hij niet weet door wie hij precies vervolgd werd in Afghanistan. De Raad merkt op dat van verzoeker, die verklaart vervolging te vrezin in Afghanistan en hierdoor zijn land van herkomst diende te verlaten, redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich terdege informeert over zijn vervolgers. In dit opzicht acht de Raad het, in navolging van de commissaris-generaal, niet aannemelijk dat verzoeker niet zou weten door wie van de taliban hij werd bedreigd, gelet op de vaststelling dat de door hem neergelegde dreigbrieven ondertekend werden, onder meer door ene Mullah M.S.A..

Verzoekers verweer dat hij geen kennis kon nemen van de inhoud van de dreigbrieven omdat hij geen Pashtou kan lezen kan niet dienstig worden aanvaard, gelet op de vaststellingen dat (i) verzoeker verklaarde tot de zesde graad middelbaar naar school te zijn geweest (DVZ-verklaring, stuk 18, p. 4), (ii) hij bij aanvang van de procedure aangaf Pashtou te spreken, maar aangaf dit onvoldoende machtig te zijn om zijn problemen te verwoorden en vragen te beantwoorden in het kader van de procedure (Dossier overgemaakt aan CGVS, “*Verklaring betreffende de procedure*”, stuk 19), (iii) hij tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij Pashtou leerde op school en het voor de helft kan spreken (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 7, p. 8), (iv) uit de vaststellingen in de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker informatie kon bekomen over de inhoud van deze dreigbrieven via zijn familieleden en (v) dat van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich in België via derden zou vergewissen van de inhoud van deze brieven gelet op het belang ervan voor zijn procedure tot het bekomen van internationale bescherming in België. Het verweer in het verzoekschrift dat verzoeker niet geprobeerd heeft om informatie te bekomen over deze mullah M.S.A. omdat men hem vertelde dat dit een gevaarlijke persoon was is bovendien met bovenstaand verweer dat hij niet wist wie hem vervolgde omdat hij geen kennis kon hebben van de inhoud van de dreigbrieven. De Raad kan dan ook enkel oordelen dat verzoekers onwetendheid en zijn lacunaire handelingen om zich te informeren over zijn vervolgers wijst op een gebrek aan interesse dat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over de vervolgingsfeiten.

Het loutere feit dat verzoeker zich afzijdig houdt biedt bovendien geen afdoende verschoning voor zijn lacunaire kennis met betrekking tot de taliban in zijn regio, zoals pertinent en terecht werd vastgesteld in de bestreden beslissing. De Raad is immers van oordeel dat van verzoeker, die verklaart bedreigd te worden door de taliban in zijn regio van herkomst, redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich informeert over de aanwezigheid van de taliban in zijn regio van herkomst, *quod non*. In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat mensen in zijn regio van herkomst die vervolgd werden door de taliban reeds omgekomen zijn, merkt de Raad op dat dit verzoeker er niet van weerhoudt om kennis te hebben van personen die vervolgd werden door de taliban in zijn regio, *quod non in casu*. Deze vaststellingen relativeren dan ook de ernst van verzoekers vrees voor vervolging.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift andermaal dat hij geen kennis kon hebben van de inhoud van de tweede en derde dreigbrief omdat hij geen Pashtou kan lezen. Gelet op voorgaande vaststellingen met betrekking tot verzoekers mogelijkheden om zich te informeren over de inhoud van de door hem neergelegde dreigbrieven, namelijk dat (i) verzoeker verklaarde tot de zesde graad middelbaar naar school te zijn geweest (DVZ-verklaring, stuk 18, p. 4), (ii) hij bij aanvang van de procedure aangaf Pashtou te spreken (Dossier overgemaakt aan CGVS, “*Verklaring betreffende de procedure*”, stuk 19), (iii) hij tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij Pashtou leerde op school en het voor de helft kan spreken (Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 4, p. 8), (iv) uit de vaststellingen in de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker informatie kon bekomen over de inhoud van deze dreigbrieven via zijn familieleden en (v) dat van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich in België via derden zou vergewissen van de inhoud van deze brieven gelet op het belang ervan voor zijn procedure tot het bekomen van internationale bescherming in België, oordeelde de bestreden beslissing terecht dat verzoekers lacunaire kennis over de inhoud van de tweede en derde dreigbrief verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten.

Verzoekers verweer dat hij bij confrontatie met de inhoud van de taliban waarin hij beschuldigd werd van propaganda tegen de taliban, verklaard heeft dat zij dachten dat hij een spion was, doet bovendien geen afbreuk aan de pertinente en correcte vaststelling in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat verzoeker dergelijke essentiële elementen van zijn verzoek om internationale bescherming niet spontaan zou vermelden tijdens de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

De bestreden beslissing oordeelde bovendien terecht dat, hoewel uit de inhoud van de derde dreigbrief blijkt dat zijn familie ook met de dood werd bedreigd door de taliban in verzoekers regio van herkomst, het niet aannemelijk is dat zijn moeder en broer nog steeds in deze regio zouden wonen. Verzoeker verklaarde tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op 17 november 2017 immers nog dat zowel zijn

moeder als zijn broer nog steeds in zijn dorp Sharghund Shah woonden, hoewel verzoeker bij aanvang van de procedure verklaarde dat het leven van zijn broer in gevaar was en de taliban reeds diens winkel zou verbrand hebben (CGVS-vragenlijst, stuk 18, p. 2; Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 7, p. 10-11). Uit het tweede persoonlijk onderhoud bleek eveneens dat verzoekers broer en moeder nog in hun dorp woonden (Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 4, p. 2-3). Verzoekers verweer in het verzoekschrift dat zijn moeder thans in Kabul woont en dat hij niet weet waar zijn broer zich bevindt betreft dan ook een blote *post-factum* bewering die hoe dan ook geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoekers broer en moeder na zijn vertrek uit Afghanistan minstens tot 30 januari 2018 zonder verdere problemen in Zarghund Shah hebben verbleven, hetgeen de ernst van verzoekers vrees voor vervolging relativeert.

Verzoeker herhaalt verder zijn verklaringen dat hij niet exact weet hoeveel tijd er tussen de dreigbrieven zat en dat de dreigbrieven gebruik maken van een andere kalender dan degene die hij zelf gebruikt, doch hij gaat hiermee voorbij aan de pertinente en omstandige motivering in de bestreden beslissing dat: *“Daarenboven is het eveneens vreemd dat u meent dat de tweede brief ongeveer een maand na de eerste kreeg (CGVS 1, pp. 25; CGVS 2, p. 10), hoewel uit de data op de twee brieven blijkt dat deze dateren van de 19e van de 10e maand Islamitische Kalender (IK) (2 augustus 2015 Gregoriaanse Kalender (GK)) en de 2e van de 11e maand 1436 IK (17 augustus 2015 GK). Ermee geconfronteerd dat de data op de twee eerste dreigbrieven slechts 15 dagen uit elkaar liggen en niet een maand, meent u dat u het niet zo exact weet en dat de u de data niet kent omdat het andere data zijn (CGVS 2, p. 12). Dat op de brieven een andere kalender gebruikt wordt dan degene die u gebruikt, kan geen verklaring bieden voor het feit dat u meent dat er een maand tussen de brieven zat, hoewel uit de data op de brieven blijkt dat dit slechts 15 dagen was. Verwacht kan worden dat iemand die daadwerkelijk bedreigd werd deze dreiging correct in de tijd kan situeren, zeker gezien u geschoold bent.”* Verzoekers verweer kan aldus niet dienstig worden aanvaard.

De bestreden beslissing oordeelde verder correct dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de vermeende vervolgingsfeiten bij aanvang van de procedure en tijdens de persoonlijke onderhouds. De Raad stelt immers vast dat verzoeker bij aanvang van de procedure verklaarde dat hij één maand voor zijn vertrek bedreigd werd (CGVS-vragenlijst, stuk 18, p. 2), terwijl hij tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij een zes à zevental maanden voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds bedreigd werd (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 7, p. 24). Verzoekers verweer dat hij bedoelde dat hij één maand voor vertrek concreet bedreigd werd betreft een loutere *post-factum* verklaring. Verzoeker kan niet gevolgd worden dat voorgaande verklaringen consistent zijn, gezien van hem redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij voor de asiinstanties (in staat is om) voldoende coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn relaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker de bedreigingen door de mullah en de brand in de winkel van zijn broer niet zou vermelden bij aanvang van de procedure. Verzoeker gaat verder met zijn verweer voorbij aan de pertinente en correcte vaststelling in de bestreden beslissing dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over het aantal dreigbrieven dat hij ontving van de taliban, gezien hij bij aanvang van de procedure verklaarde dat hij twee dreigbrieven had ontvangen (CGVS-vragenlijst, stuk 18, p. 1), terwijl uit zijn verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bleek dat hij drie dreigbrieven ontving (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 7, p. 11-12, 25). Dergelijke tegenstrijdigheden, die betrekking hebben op de kern van verzoekers relaas, doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Verzoeker herhaalt verder zijn verklaringen dat hij niet weet waarom hij als schoonmaker en kok bij Markon Solutions en andere werknemers of de baas niet, doch hij doet hiermee geen afbreuk aan de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat zij enkel verzoeker doch niet andere, in hiërarchie hoger aangeschreven medewerkers zouden viseren. Bovendien gaat verzoeker met zijn verweer voorbij aan de motivering in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat verzoekers baas hem niet zou geloven dat hij bedreigd werd door de taliban (Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 4, p. 6), gelet op de Afghaanse context. Deze vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

"Uw vrees vloeit voort uit de stelling dat u bedreigd werd door de taliban omwille van uw werk bij Markon Solutions. Uw verklaringen over deze bedreigingen zijn echter zijn dermate ongeloofwaardig en tegenstrijdig dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

Het is hoogst opmerkelijk dat u tot op de dag van uw eerste gehoor op het CGVS niet weet wie u precies bedreigde en dus wie u ertoe deed besluiten dat u uit angst voor uw veiligheid uw land van herkomst diende te ontvluchten. U zegt dat u niet weet van wie de bedreigingen afkomstig waren en dat u enkel van uw broer hoorde dat de bedreigingen van de taliban kwamen (CGVS 1, dd. 17 november 2017, p. 25). Van wie van de taliban deze dreigingen uitgingen, weet u echter niet (CGVS 1, p. 25). Dat u zich ook op dit vlak niet inspande om meer informatie te vergaren, is uiterst vreemd.

Het is des te opmerkelijker in het licht dat uw dreigbrieven ondertekend zijn, waarvan een duidelijk door Mullah M.S.A. (CGVS 2, dd. 30/01/2018, p. 9). Gevraagd of de eerste dreigbrief door iemand ondertekend is, meent u dat u dat niet zo exact gemerkt heeft (CGVS 2, p. 9). Ermee geconfronteerd dat de handtekening van Mullah M.S.A. op de brief staat, zegt u dat u dat niet weet (CGVS 2, p. 9).

U weet ook niets te melden over deze persoon, noch heeft u geprobeerd enige informatie over deze persoon te weten te komen. (CGVS 2, p. 9). Van iemand die zijn land is ontvlucht omwille van bedreigingen mag worden verwacht dat hij zijn bedreigers kent of er alles aan heeft gedaan om de identiteit van zijn belagers te weten te komen, om de concrete bedreiging en de oplossingen ervan perfect te kunnen inschatten. Dat u niet concreet kunt benoemen van wie de bedreiging afkomstig was, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen ten zeerste. Bovendien is het ook eigenaardig dat u niet op de hoogte bent of er nog andere personen door de taliban bedreigd werden in Zarghund Sharh (CGVS 1, p. 26). Ook hierover geeft u aan dat er niet naar te hebben gevraagd (CGVS 1, p. 26).

Tekenend is ook dat u over de taliban in het algemeen in uw regio amper kennis heeft. U meent dat Qari Burhan en Qari Ashraf gekende talibancommandanten zijn in Mohammad Agha (CGVS 1, p. 22). Gevraagd om wat meer te vertellen over Qari Ashraf, zegt u dat hij een talibancommandant is en dat iedereen hem kent (CGVS 2, p. 4). Gepeild naar van waar hij komt, zegt u dat u het niet weet (CGVS 2, p. 4). De kans gegeven om te vertellen wat Ashraf doet, zegt u dat u geen exacte informatie heeft en dat u enkel weet dat hij commandant is (CGVS 2, p. 4). Gevraagd naar wat de mensen zeiden over Ashraf, zegt u dat mensen niets durfden zeggen en dat u nooit hoorde dat iemand over hem sprak (CGVS 2, p. 4). Ook wat Qari Borhan betreft, ontstijgt uw kennis de vaagheid niet. U zegt dat hij een commandant van de taliban is (CGVS 1, p. 20). Gevraagd wat u meer over hem weet, slaagt u er niet in om bijkomende informatie aan te reiken (CGVS 1, p. 20). Gepeild naar wat Qari Borhan doet, meent u dat hij een van de beroemde talibancommandanten is en dat iedereen in Zarghund Sharh hem kent (CGVS 1, p. 20). Dat u slechts matig op de hoogte bent over de handel en wandel van deze twee commandanten die u nochtans zelf aanhaalde, doet wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw bedreiging in Mohammad Agha.

Naast uw onwetendheid over de afzender(s) van de dreigbrieven springt eveneens uw onwetendheid over de inhoud van de tweede en derde dreigbrief in het oog. Meer dan wat uiterst algemene en vage verklaringen kunt u niet afleggen wanneer naar de exacte inhoud wordt gevraagd.

Gevraagd naar de inhoud van de tweede dreigbrief, meent u dat u niet precies weet wat er in de tweede dreigbrief staat maar dat u enkel op de hoogte bent over wat uw oom van vaderszijde vertelde over de drie brieven (CGVS 2, p. 9). Nogmaals gevraagd wat er instaat, zegt u het niet te weten (CGVS 2, p. 10). Vreemd, aangezien u aanhaalt dat uw broer u verwittigde over deze dreigbrief toen hij die kreeg (CGVS 2, p. 10) en u geschoold bent (CGVS 1, p. 7). Gevraagd of u naar de inhoud van de tweede dreigbrief vroeg aan uw broer, legt u bovendien ook eigenaardige verklaringen af. Eerst meent u dat u het hem vroeg, maar dat hij enkel zei dat de brief van de taliban was (CGVS 2, p. 11). Om verduidelijking gevraagd, voegt u daaraan toe dat uw broer zei dat hij de brief van de imam kreeg en dat hij van de taliban is en dat hij dus niet zo veel vertelde (CGVS 2, p. 11). Wederom gevraagd of u naar de inhoud van de brief vroeg, ontwijkt u de vraag en zegt u dat uw broer u zei zich geen zorgen te maken en naar uw oom van vaderszijde te gaan (CGVS 2, p. 11). Nog eens gevraagd of u aan uw broer vroeg om u de volledige inhoud van de brief te vertellen, zegt u uiteindelijk van wel en meent u dat uw broer niet goed Pashtu kan lezen (CGVS 2, p. 11). Gevraagd of uw broer dan niet vroeg aan iemand om de brief voor hem voor te lezen, zegt u dat de buurman de brief aan uw broer heeft voorgelezen, maar dat u niet weet hoe hij het aan hem verteld heeft (CGVS 2, p. 11). Het is vreemd dat uw broer, hoewel hij deze brief aan zich liet voorlezen, u slechts zeer beknopte informatie zou geven over de brief, hoewel u vroeg naar de inhoud van de brief (CGVS 2, p. 11). Overigens heeft u de originele dreigbrief bij het CGVS voorgelegd en had u dus nog afdoende tijd om zich te vergewissen van de precieze inhoud

ervan. Het is dat ook frappant dat u over de inhoud van de brief zegt dat u het 'niet zo exact weet' wanneer u tot tweemaal toe de kans geboden krijgt om erover te vertellen (CGVS 2, p. 9; CGVS 2, p. 10). Gevraagd of de tweede dreigbrief ondertekend is, meent u dat u dat niet heeft opgemerkt (CGVS 2, p. 11). Nochtans is ook deze brief ondertekend (CGVS 2, p. 11). Ermee geconfronteerd dat in deze tweede brief staat dat u propaganda tegen hun beweging gedaan zou hebben, meent u dat ze dachten dat u spion was (CGVS 2, p. 10). Het is merkwaardig dat u niet spontaan vermeldde dat u in deze tweede brief ook van propaganda tegen de beweging van de taliban beschuldigd werd.

Ook uw kennis over de inhoud van de derde dreigbrief is bedroevend (CGVS 2, p. 11). Gevraagd om zo volledig mogelijk de inhoud van de derde dreigbrief te vertellen, zegt u dat u de brief niet gelezen heeft en dat u geen pashtou kan lezen (CGVS 2, p. 11). Dat u oppert dat u geen Pashtou kan lezen is ietwat verwonderlijk gezien u tot de twaalfde graad naar school ging in Afghanistan.

Bovendien informeerde uw oom u over de inhoud van de dreigbrieven nadat hij die door zijn buurman had laten vertalen (CGVS 2, p. 11). Er mag dan ook verwacht worden dat u de inhoud nog zou weten. Tot slot is het niet kunnen lezen van Pashtou geen excuus om de inhoud van de derde dreigbrief niet te kennen, gezien u eens in veiligheid in België ruimschoots de tijd had om deze brief door iemand te laten voorlezen en vertalen (CGVS 2, p. 11). In de derde brief wordt niet alleen u, maar ook uw familie met de dood bedreigd (stuk 6 + vertaling). In dat opzicht dient vastgesteld te worden dat het eigenaardig is dat uw moeder en broer nog steeds in Zarghund Sharh wonen (CGVS 1, pp. 10, 11). Zeker gezien de taliban al eerder duidelijk maakten dat ze het meenden door de winkel van uw broer in brand te steken (CGVS 1, p. 12). Bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ dd. 28 december 2015 zei u zelfs nog spontaan dat het leven van uw broer ook in gevaar was (vragenlijst CGVS, dd. 28 december 2015, p. 2). Ermee geconfronteerd dat het eigenaardig is dat uw broer in Zarghund Sharh blijft wonen, meent u dat ze van uw broer ook zouden denken dat hij betrokken was als hij Zarghund Sharh zou verlaten en geeft aan dat ze u zochten (CGVS 2, p. 12). Deze uitleg is niet ernstig. Het is merkwaardig dat uw familie, die in een dreigbrief zwart op wit met de dood bedreigd wordt, gewoon op dezelfde locatie blijft wonen. Uw povere kennis over de dreigbrieven die u voorlegt, doet ten zeerste afbreuk aan de door uw beweerde problemen.

Daarenboven is het eveneens vreemd dat u meent dat de tweede brief ongeveer een maand na de eerste kreeg (CGVS 1, pp. 25; CGVS 2, p. 10), hoewel uit de data op de twee brieven blijkt dat deze dateren van de 19e van de 10e maand Islamitische Kalender (IK) (2 augustus 2015 Gregoriaanse Kalender (GK)) en de 2e van de 11e maand 1436 IK (17 augustus 2015 GK). Ermee geconfronteerd dat de data op de twee eerste dreigbrieven slechts 15 dagen uit elkaar liggen en niet een maand, meent u dat u het niet zo exact weet en dat de u de data niet kent omdat het andere data zijn (CGVS 2, p. 12). Dat op de brieven een andere kalender gebruikt wordt dan degene die u gebruikt, kan geen verklaring bieden voor het feit dat u meent dat er een maand tussen de brieven zat, hoewel uit de data op de brieven blijkt dat dit slechts 15 dagen was. Verwacht kan worden dat iemand die daadwerkelijk bedreigd werd deze dreiging correct in de tijd kan situeren, zeker gezien u geschoold bent.

Ook werden tegenstrijdigheden vastgesteld tussen de verklaringen die u aflegde bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ en uw verklaringen bij de gehoren op het CGVS. Hoewel u bij het invullen van de vragenlijst aangaf dat u twee keer schriftelijk bedreigd werd (vragenlijst CGVS, p. 1), maakte u bij het CGVS gewag van drie dreigbrieven, die u ook neerlegt ter staving (CGVS 1, p. 11-12, 25; CGVS 2, p. 8). Hiermee geconfronteerd, ontkent u uw eerdere verklaringen en zegt u dat u toen ook zei dat het drie keer was (CGVS 1, p. 26). Het louter ontkennen van uw vorige verklaringen neemt de eerder genoemde tegenstrijdigheid niet weg. In de vragenlijst zei u ook dat u een maand voor uw vertrek bedreigd werd (vragenlijst CGVS, p. 2). Ook dit is niet conform uw verklaringen op het CGVS waaruit blijkt dat uw problemen reeds eerder begonnen. Bij het CGVS geeft u immers aan dat u voor het eerst aangemaand werd om met uw job te stoppen via de imam (CGVS 1, p. 24), een zes à zevental maanden voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS 1, p. 24). Ermee geconfronteerd dat u eerder verklaarde dat u een maand voor uw vertrek bedreigd werd en dat nu blijkt dat de bedreigingen reeds eerder begonnen, zegt u dat u hetzelfde verklaarde (CGVS 1, p. 26). Ook hier geldt dat het ontkennen van eerdere verklaringen de tegenstrijdigheid niet wegneemt. Wat de vragenlijst betreft, dient opgemerkt te worden dat u bij het begin van het gehoor op het CGVS aangaf dat u vond dat de vertaler die u daarbij bijstond niet goed Dari sprak (CGVS 1, p. 3). Nochtans werd de vragenlijst u voorgelezen in het Dari en door u als goedgekeurd ondertekend (vragenlijst CGVS, p. 3). Gevraagd bij aanvang van uw eerste gehoor of u zaken wenste aan te passen aan uw verklaringen die u had afgelegd bij de DVZ, gaf u aan dat u een wijziging wilde aanbrengen over de reisweg (CGVS 1, p. 3). U zei verder niets te willen aanpassen (CGVS 1, p. 3). Gevraagd of u na het interview nakeek of alles correct was, zegt u van niet (CGVS 1, p. 3). Gepeild naar de reden waarom u dit niet nakeek, meent u dat er niemand in het centrum

was die de Nederlandse tekst voor u kon vertalen (CGVS 1, p. 4). Het is weinig serieus dat u sinds het invullen van de vragenlijst op 23 december 2015 en het eerste gehoor bij het CGVS op 17 november 2017 deze tekst niet zou kunnen laten vertalen om deze na te kijken, indien u daadwerkelijk twijfels had bij de vertaler. Er mag dan ook verwacht worden dat u dan ook geen tegenstrijdige verklaringen meer zou afleggen.

Tot slot kunnen er vraagtekens worden geplaatst bij de algemene geloofwaardigheid van de door u geschetste asielmotieven. Zo is het eigenaardig dat u, die eten maakte en schoonmaakte voor Markon Solutions, wel problemen kreeg met de taliban, maar dat de andere werknemers en uw baas geen problemen hebben. Gevraagd of andere mensen bij Markon Solutions ook problemen hadden met de taliban zegt u namelijk dat dit niet het geval was (CGVS 1, p. 26; CGVS 2, p.6). U geeft aan dat u zelfs niet weet waarom iemand die eten maakt en schoonmaakt wel problemen krijgt en de andere medewerkers en baas niet (CGVS 2, p. 6).

Indien de taliban u effectief zouden verdenken van spionage omdat u kookte en kuiste voor Markon Solutions, mag het verwondering heten dat ze de andere, in hiërarchie hoger aangeschreven, medewerkers niet zouden viseren. Ook de reactie van uw baas op uw problemen is weinig geloofwaardig. U meent dat u aan uw baas vertelde over uw problemen en dat hij dacht dat u loog (CGVS 2, p. 6). U stelt dat hij zei dat hij iemand anders kon vinden als u niet meer met hen wilde werken (CGVS 2, p. 6).

In de Afghaanse context, waar de dreiging door de taliban deel uitmaakt van de dagelijkse realiteit, is het ongeloof van uw baas over uw problemen weinig aannemelijk. Ook hier mag verwacht worden dat hij een bedreiging van een van zijn medewerkers serieus zou nemen, om een zo goed mogelijke risicoschatting te kunnen maken voor zijn overige personeelsleden."

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota aanvoert dat hij een risicoprofiel heeft omwille van zijn werk bij Markon Solutions, stelt de Raad vast dat uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier niet blijkt dat louter verzoekers profiel als werknemer van Markon Solutions zou volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij zijn terugkeer naar Kabul zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken, *quod non in casu*. Naast de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van de problemen die verzoeker ertoe hebben genoopt Afghanistan te verlaten, haalt verzoeker geen concrete, recente, geloofwaardig en ernstige, aan zijn profiel gelinkte problemen aan. Dit geldt te meer nu uit verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde brief van zijn werkgever blijkt dat hij eind 2014 deze tewerkstelling stopzette (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 7, p. 10, aanvullende nota verzoeker, stuk 1). De Raad merkt verder op dat een verwijzing naar een arrest van de Raad niet dienstig is bij gebrek aan precedentenwerking.

De door verzoeker neergelegde documenten kunnen de geloofwaardigheid van zijn relaas niet vermogen te herstellen. Verzoekers taskara bevat enkel persoonsgegevens en kunnen de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten niet staven. De door verzoeker neergelegde badge, appreciatiecertificaat en loonbrieven kunnen enkel verzoekers tewerkstelling bij het bedrijf Markon Solutions staven, hetgeen op zich niet wordt betwist, doch zij vormen geen bewijs van de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten omwille van deze tewerkstelling. Wat de door verzoeker in zijn aanvullende nota neergelegde brief van zijn werkgever betreft, merkt de Raad vooreerst op dat dit een kopie betreft waarvan de inhoud en de vorm gemakkelijk via knip- en plakwerk te fabriceren en manipuleren is. Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaarde dat zijn werkgever dacht dat verzoeker loog toen hij vertelde dat hij bedreigd werd (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 6). Bovendien heeft het stuk een uiterst gesolliciteerd karakter. Dit document volstaat dan ook niet om de door verzoeker aangehaalde, maar ongeloofwaardig bevonden vervolgingsfeiten te staven. Wat de door verzoeker neergelegde dreigbrieven betreft, merkt de Raad op dat verzoekers lacunaire kennis over de inhoud van deze dreigbrieven afbreuk doet aan de bewijswaarde ervan. Van verzoeker kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat zijn verklaringen inhoudelijk overeenstemmen met de door hem neergelegde documenten, *quod non*. De Raad verwijst naar objectieve informatie (Landeninformatie, stuk 13, nr. 1), met name de "COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van Cedoca van 21 november 2017, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht. Het door verzoeker neergelegde attest van "CARDA" van 4 juli 2018 bevat enkel de mededeling dat verzoeker sinds 23 april 2018 opgevolgd wordt door dit centrum dat voorziet in een psychologische behandeling voor een bepaalde periode, maar andere nadere documentatie omtrent deze opvolging of de ernst van de

problematiek ontbreekt. Dergelijke medische documentatie laat derhalve niet toe om de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is.

Dit blijkt genoegzaam uit de UNHCR's *"Eligibility Guidelines for assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan"* van 30 augustus 2018.

De Raad stelt vast, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

Verzoeker voert in zijn aanvullende nota aan dat verzoekers nood aan internationale bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet aan de hand van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst, de provincie Logar, moet worden getoetst. De Raad merkt echter op dat in de bestreden beslissing omstandig en pertinent werd gemotiveerd waarom verzoekers nood aan internationale bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet aan de hand van de veiligheidssituatie in de stad Kabul moet worden beoordeeld. Verzoeker betwist deze motivering niet in zijn verzoekschrift noch in zijn aanvullende nota.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing terecht als volgt:

"Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Uit uw verklaringen blijkt dat in uw geval de terugkeer naar Kabul aan de orde is. U geeft immers aan dat u sinds uw vijftien/zestien jaar in Kabul woont. U liep er de vier laatste jaren van het middelbaar onderwijs school (CGVS 1, p. 7), waarna u ongeveer anderhalf jaar als kleermaker werkte bij uw oom van vaderszijde N. (CGVS 1, p. 9), waarna u 2 jaar bij Markon Solutions in Kabul werkte en vervolgens bij een drukkerij. In Kabul woont u steeds samen met uw oom van vaderszijde N. in Shah Shahid (CGVS 2, p. 3). U stelt dat u in de periode dat u bij Markons solutions werkte slechts om de twee à drie weken een nacht in Zaghund Sharh doorbracht (CGVS 1, p. 17). U geeft ook aan dat u stemde in Kabul bij de verkiezingen (CGVS 1, p. 22). Al deze factoren dragen ertoe bij dat uw terugkeer ten opzichte van Kabul beoordeeld dient te worden en niet ten opzichte van Zarghund Sharh.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten

op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden.

UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan.

Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad geviséerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en

is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

Verzoekers algemene betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. Hij verwijst immers naar UNHCR's "Guidelines" van 2013, doch de Raad merkt op dat deze werden opgeheven en thans de "Guidelines" van 30 augustus 2018 gelden, die door de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota ter kennis werden gebracht. De Raad stelt vast dat de informatie in de aanvullende nota van de commissaris-generaal voorgaande analyse genoegzaam bevestigt.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin het verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Gelet op de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoeker en mede in acht genomen het geheel van de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan, toont verzoeker niet aan dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde vluchtmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden die niet worden betwist, kan worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande om te besluiten dat in verzoekers hoofde geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar de stad Kabul een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker aanvoert dat hij omwille van zijn werk als schoonmaker en kok bij Markon Solutions een groter risico loopt om slachtoffer te worden van het doelgericht geweld dat in Kabul plaatsvindt, herhaalt de Raad dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten omwille van zijn functie. Uit verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde brief van zijn werkgever blijkt dat hij eind 2014 deze tewerkstelling stopzette (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 7, p. 10; aanvullende nota verzoeker, stuk 1). Bovendien is de Raad van oordeel dat van een gewone burger redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij het persoonlijke risico om slachtoffer te worden van een aanslag door Anti-gouvernementele groeperingen (AGE's) kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van AGE's worden aangeduid. De Raad merkt dienaangaande op dat niets verzoeker ervan weerhoudt werk te zoeken in een andere sector waardoor hij zichzelf niet aan een dergelijk risico zou blootstellen. Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker verklaarde dat hij tot het zesde jaar van de middelbare school naar school te zijn geweest (DVZ-verklaring, stuk 18, p. 4). Verzoeker heeft bovendien nog als kleermaker en in een drukkerij gewerkt (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 7, p. 9-10). Verzoeker toont aldus niet aan dat hij bij een terugkeer naar Kabul specifiek zal worden getroffen door het geweld dat daar plaatsvindt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, nu er redelijkerwijze kan van worden uitgegaan dat verzoeker de nodige scholing, vaardigheden en ervaring bezit om ander werk te zoeken waardoor hij zich kan onttrekken van dergelijk risico.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP